

Mùa Xuân Hư Vô

Mặt trận Q.N trở nên sôi động trong mấy ngày qua. Đó là điều chấp chờn mãi trong đầu lão Lang, nhưng lão giữ im lặng. Trời mưa thật nhẹ, những hạt mưa bụi tưởng không làm ướt áo người đi đường, lại làm se da thịt lão. Sân cỏ xanh mướt trước mặt, những lá cỏ dài vươn cao cử động dịu dàng trong gió. Mùa Xuân khí trời như thế này thì phải lắm. Nhưng lão Lang vẫn cảm thấy áy ngại khi nhìn những chiếc trực thăng tàn thương lên xuống vun vút ở cuối sân cỏ. Với những người bị thương thì mùa này lại làm họ phải chịu đựng thêm một lần đau đớn. Điều mà mỗi khi lão nghĩ tới, thường kèm theo nhiều tiếng xuýt xoa. Tiếng trực thăng nổ lụp bụp trên cao, tiếng máy nghe thật buồn. Mấy ngày nay âm thanh đó như thường trực trong không gian nhỏ bé này. Mặt trận Q.N vẫn còn tiếp diễn, người ta đang giành nhau từng ngọn đồi, và nghe đâu có nhiều thương binh bị kẹt dưới hỏa lực địch, chưa đem về được. Lão Lang xoa hai bàn tay vào nhau đứng dậy, khi nghe tiếng chân thẳng Kiên chột mắt đi ăn cơm trưa về. Kiên phúi chân lên bậc cửa.

- Có lẽ nội chiều nay người ta sẽ chở đi mấy quan bác à. Tôi thấy thân nhân họ ngồi thật đông trong phòng Xã hội.

Lão Lang loay hoay ở một góc nhà. Một lát, lão kéo ra chai rượu đế chỉ còn một phần ba. Lão đưa chai rượu lên tầm mắt nheo nheo

nhìn.

- Họ chờ đi mấy quan có thăm gì. Tao nghe trận này đánh ác quá. Có thể chết tới cả trăm.

Thằng Kiên xé bao hương, thổ thổ nắm hương trên lòng bàn tay cho bằng nhau, rồi ghé vào ngọn nến trên nắp chiếc quan tài, đốt. Mùi hương tỏa ngào ngạt cả căn phòng, nhưng cả lão Lang và Kiên không để ý tới. Bụi mưa lọt qua những chấn song sắt trên cuối bức tường bay xuống làm ẩm mấy tờ giấy điều nằm ngổn ngang trên nền xi măng. Lão Lang đi về phía chiếc tủ ướp xác khổng lồ có rất nhiều ngăn dài sâu vào trong như một cái hộp bàn có quai cầm. Lão khom lưng nhìn vào tấm phiếu bằng bìa cứng cột sẵn ở mỗi ngăn. Lão xem hết một lượt, rồi quay lại nói với Kiên:

- Có lẽ chiều nay thân nhân họ không tới thì mình liệm. Mà nhớ mua thêm ít rượu đế nữa đi. Đêm qua có mấy cái xác tao đổ rượu nắn hoài mà suýt không bỏ vào quan được đó. Chúng bắn loại súng gì mà chết lạ quá.

Tiếng trực thăng lại nổ lụp bụp trên nóc nhà xác. Những chiếc xe hồng thập tự chạy nhanh ra sân bay. Lão Lang không buồn nhìn theo. Trời lạnh làm lão luôn miệng hít hà. Thằng Kiên nhìn cái ảnh trên bàn thờ đặt trước chiếc quan tài có phủ lá cờ mới. Người trong ảnh thật trẻ, chụp lúc còn là sinh viên sĩ quan. Chiếc mũ cát-két với vành lưỡi trai che ngang chân mày, chiếc cà vạt đen phần đuôi được nhét vào ngực áo, cặp an-pha làm đôi vai thật ngang. Hình như sĩ quan nào cũng có hình chụp lúc làm sinh viên sĩ quan cả. Những tấm ảnh đó như một sự trùng hợp, thường được người ta chọn lồng vào

khung kính đặt ở bàn thờ. Nhìn mãi rồi quen mắt. Mấy ngày trước có một chuẩn úy tử trận được đưa về đây. Người mẹ có mặt ngay vào buổi chiều. Bà khóc thét lên, hai bàn tay đập xuống nền đất. Nhưng đến tối thì bà hết nước mắt. Kiên nhìn bà ngồi ủ rũ bên quan tài con. Mái tóc rũ trên đôi vai áo trắng. Bà bắt đầu kể về những ngày còn sống của con, về người vợ sắp làm lễ cưới...Bấy giờ lão Lang ngồi rót rượu rum ra chiếc ly nhỏ xíu trên tay ực từng ngụm, còn Kiên nhìn ngọn đèn chớp đỏ trên đài quan sát bên phi trường. Ngày hôm sau, đưa em trai người chuẩn úy tử trận cầm tờ báo, cùng một thiếu nữ mặc robe trắng đi vào. Đứa con trai ngồi xuống cạnh quan tài anh, chỉ cho mẹ xem ở trang cáo phó. Người đàn bà nhìn, đôi mắt chớp chớp, rồi bật khóc nức nở khi thấy thiếu nữ đang cúi đầu chào mình. Bà dầy vò khuôn mặt trong hai bàn tay khô nám. Đứa con trai bỏ ra ngoài hiên. Thiếu nữ đứng yên, lặng lẽ chảy nước mắt. Lúc đó Kiên định ra ngoài ăn cơm trưa, nhưng hẵn dừng lại. Nước mưa loang ra một góc nhà. Hẳn nhìn vũng nước sóng sánh bùn loang đến chân thiếu nữ. Đôi giày cao gót dính đầy đất. Kiên ngại ngần nhìn cặp chân trắng nõn, những sợi lông măng dài mơn mớn. Thiếu nữ im lặng chặm nước mắt. Nàng còn trẻ quá. Kiên nghĩ thầm, rồi bước ra sân cỏ. Lão Lang ngồi dựa lưng vào tường, hai cánh tay tì gối, ung dung vẫn thuốc hút. Bầu trời hừng nắng nhưng những bụi mưa vẫn còn lất phất nom thấy rõ.

Đám lính trực bỏ chỗ ngồi ở dưới những tàn cây cạnh sân trực thăng, tản mác vào các phòng. Tiếng các loại xe nổ lốp bốp chạy vút qua báo hiệu giờ làm việc, nhưng giờ giấc chung của mọi người thường

cũng có ảnh hưởng đến lão. Lão cảm được sự nghỉ ngơi ở hồ của mình qua từng hơi thuốc, từng ngụm rượu nhỏ giữa đám xác chết được kéo fermeture cẩn thận trong các túi ni lông. Gió thổi bay những tàn hương xuống mặt bàn. Lão đứng dậy, nhìn qua các chiếc quan tài sắp thành hàng một lượt, rồi đưa tay lần trong túi áo tìm hộp quẹt. Lão thắp lại những ngọn nến đã tắt, gắn lại vài ngọn mới. Lão khom lưng kê mặt sát bàn thờ thổi bụi, những tàn hương rơi nhẹ xuống nền nhà ẩm ướt.

Thằng Kiên từ trên phòng Xã hội đi xuống, bước chân dẫm lên đất nhão kêu lép bép.

Hắn nhìn lão Lang, rồi nhìn vào các ngăn tủ ướp xác.

- Chắc không còn chỗ nào, bác?

Lão Lang đứng sửa lại một vài thứ trên bàn thờ, đưa tay nạy những khoanh bạch lạp chảy thành vũng trên nắp áo quan.

- Hết rồi. Tình trạng này không còn ở đó mà chờ thân nhân họ được nữa. Chiều nay phải liệm cho xong mấy cái túi ni lông đó. Hình như đã có mùi rồi. Tao mong trời đừng nắng lên...

Thằng Kiên nhìn ra bãi cỏ xanh mướt:

- Tui nghe chiều ni còn về nữa đó. Họ còn đang đánh nhau mà. À, chuẩn úy Xuân đem chai rượu xuống bác chưa? Chuẩn úy nói để thưởng bác...

Lão Lang cảm râm:

- Chưa. Có rượu uống cho át bớt mùi cũng đỡ. Mà sao không trình xin thêm người làm nhĩ. Không lẽ chỉ có tao với mày.

Tiếng trực thăng đột ngột vang lên, rồi cả đám cỏ sát sân bay bị thổi

rạt xuống.

Những xe hồng thập tự chạy vụt ra. Kiên đưa mắt nhìn theo. Hấn không thấy những chiếc cáng được khiêng xuống như mọi lần, mà chỉ thấy người ta đang chuyển những túi ni lông nặng nề. Mấy người lính chạy tới chạy lui dưới cánh trực thăng, thỉnh thoảng ngừng lại nhìn nhau lắc đầu lia lịa. Lão Lang khom lưng sắp những chai rượu ở góc phòng. Những cây vải quuyến trắng toát cũng được dựng đầy một góc đối diện. Kiên quay vào thở dài:

- Làm sao đây bác? Trực thăng đang đem xác về nữa đó. Hòm, chắc chắn không lấy kịp rồi.

Tiếng lão Lang khuất sau mấy chiếc quan tài vọng qua:

- Mà y khỏi lo, cứ bó xác bằng vải để đó...

Chợt lão im lặng. Tiếng một người đàn bà đang khóc nức trước sân cỏ. Thăng Kiên bước ra đứng ở hiên nhìn. Người đàn bà đang vùng vẫy trong tay một thanh niên trẻ.

- Hãy cho tôi thấy mặt chồng tôi.

Thanh niên nói gì bên tai người đàn bà. Đôi mắt y cũng đỏ hoe.

Người đàn bà khóc tức tưởi:

- Các ông đừng có dối tôi, tội nghiệp lắm. Xác chồng tôi có về tới đây không? Anh ơi, các con đang đợi anh ở nhà...

Thăng Kiên nhăn mặt. Hấn ghét nghe những lời khóc kể lẽ như vậy. Những âm thanh quen thuộc đến nhàm chán mà hấn phải nghe mỗi ngày, chẳng hiểu sao vẫn làm lòng hấn xao xuyến đến không chịu nổi. Hấn nói với người lính đang canh chừng mấy bao xác:

- Cho bà lại nhìn mặt chồng đi mày.

Người lính quay lại sừng sộ:

- Xúi ầu nghe mày. Ông còn mặt mũi đâu mà cho nhìn với không?

Người đàn bà thoáng thấy Kiên và người lính như đang nói chuyện gì liên quan tới mình lại khóc to thêm, mong tiếng khóc đó như một trợ lực có thể thúc đẩy hai người quyết định giúp bà toại nguyện. Người lính hiểu ý, nói như quát:

- Bà đừng khóc nữa nghe khổ lắm. Tôi đã báo cho bà biết, chồng bà đây rồi.

Người lính lại cúi xuống bao xác, lật cái etiquette đọc lớn một lần nữa:

- Đây nè, Hạ sĩ nhất Nguyễn Văn Đ. số quân..., đại đội...

Người đàn bà vùng thoát khỏi tay thanh niên, nhào tới bên bao xác:

- Trời ơi, số quân là chi tôi đâu biết. Cho tôi nhìn mặt chồng tôi một tí thôi mà...

Người đàn bà bỗng ngừng khóc, nói bằng giọng thật tỉnh táo; nhưng không che hết nỗi hốt hãi với người lính:

- Tội anh, anh lật mặt cho tôi thấy một giây thôi mà.

Người lính lúng túng không biết phải làm gì. Thằng Kiên bước ra đỡ người đàn bà dậy.

- Thôi bà à, bà hiểu cho tại sao chúng tôi không giúp bà được...

Chúng tôi cũng khổ lắm!

Tiếng một vài người xì xầm chung quanh. Người đàn bà chợt hiểu ra, khóc nức nở, hai bàn tay đập bành bịch xuống sân lấm bùn đỏ.

Bây giờ không khí quanh nhà xác đã sôi động rồi. Thân nhân các tử sĩ đang kéo đến ngồi đứng la liệt một phía sân cỏ. Tiếng máy xe hồng

thập tự nổ đều ở đầu sân đang chờ bỏ xác xuống. Thằng Kiên đi vào phòng lão Lang, thấy lão Lang đang khó nhọc kéo một cái xác ra khỏi bao ni lông. Tiếng lão đều đặn:

- Mỗi người đến tìm xác chỉ khóc một lần, chỉ khổ cho tao phải nghe đến mãi đời.

Người này bị một viên ở ngực đây. Chết trận mạc như thế này thì cũng phước lắm. Kiên à, phải làm ngay cho xong mấy cái xác còn lại hôm qua. Mày chịu khó ăn cơm tối một chút cũng được. Hôm qua còn mấy nhĩ?

- Bõn, bác à.

Kiên trả lời, hai tay cuốn tròn túi ni lông ném vào một góc. Lão Lang đặt xác chết lên bàn đá, gọi thằng Kiên cầm chai rượu đổ vào hai bàn tay chum lại của lão. Lão nắn cho cái xác nằm ngay ngắn. Kiên đưa bàn tay vuốt cẩn thận cặp mắt đã lạnh cứng, chợt nghĩ tới trận đánh mà hắn từng tham dự cách đây mấy năm. Hồi đó đâu đánh lớn như bây giờ. Thế mà hắn vẫn bị thương, bị mù một mắt, rồi được đưa ra hội đồng miễn dịch. Kiên nhớ những đứa bạn cùng chia nhau nửa liều thuốc, thường dựa lưng vào nhau những đêm ngồi kích ngoài đồng. Có thể trong đám bạn đó, bây giờ có đứa không còn nữa. Chết dễ quá mà. Kiên nhìn xuống lỗ đạn tròn vo đen thẫm trên ngực cái xác, thở dài. Lão Lang đang lấy vải quấn quanh xác chết, bó lại như một hình người bằng thạch cao, xong cùng thằng Kiên khiêng xuống đặt cạnh những cái xác khác đã liệm rồi. Lão Lang làm việc không vội vã. Mấy lít rượu đã vơi gần hết. Tiếng trực thăng vù vù rồi nổ lụp bụp trên mái nhà. Tiếng xe hồng thập tự thẳng rít trước sân

cỏ, cùng tiếng người lao xao sụt sùi nước mắt vọng tới tai lão.

Kiên và một người lính khiêng vào một bao ni lông mềm nhũn nhưng có vẻ nặng ký.

Lão Lang chăm chú nhìn theo, những nếp nhăn trên trán lão hiện rõ rệt. Lão nói với Kiên và người lính, giọng trầm xuống:

- Để đó cho tao làm một mình cũng được. Tụi mày ra ngoài giúp đưa mấy xác còn ngoài trời vào trong.

Kiên hiểu ý lão, kéo người lính đi ra. Lão Lang thường muốn một mình liệm những xác không toàn thây. Lão tránh để người khác thấy nổi xúc động của mình. Nhiều lúc đứng trước những hình ảnh quá thê thảm của đời người, lão đâm ao ước được chết ngay tức khắc, để cảm thấy tâm hồn không đau đớn quá nổi đau đớn về những cái chết mà lão phải chịu đựng hằng ngày.

Kiên ra đứng trước sân cỏ. Bụi mưa bay bay thật nhẹ trong không gian. Hắn nhìn vẩn vơ những bao đựng xác nằm ngổn ngang dưới hiên, nghĩ đến những ngày Tết êm đềm đã qua, cùng những người bấy giờ không nghĩ tới mình đang hưởng một mùa xuân cuối cùng. Kiên cảm thấy nổi hư vô thấp thoáng trong bụi nước, trong từng lá cỏ, trong cả một mùa xuân. Những bữa cơm trưa khô khan như rơm rạ. Nỗi u buồn như muốn thay hết ý nghĩa của cảnh vật. Làm sao để sống được phần đời còn lại của những kẻ đang nằm bất động trong các túi ni lông đó? Kiên quay trở vào đứng cạnh một chiếc quan tài. Hắn rút nắm hương thổ thổ trên lòng bàn tay, rồi châm vào ngọn nến.

Chuẩn úy Xuân từ phòng Xã hội đi xuống. Anh ngừng lại trước hiên

cởi áo mưa. Cổ chai rượu rum lòi ra giữa hai hạt nút áo. Anh đứng nghiêm chào mấy cái quan tài, rồi bước ra phòng lão Lang. Kiên chột mắt phúi hai tay vào nhau bước theo sau. Gió lạnh làm hân cảm thấy se se ở gáy.

Đến khung cửa, người sĩ quan ngừng lại. Anh im lặng nhìn lão Lang đang ngồi ngả lưng vào tường, hai mắt nhắm nghiền. Chung quanh lão, những xác chết vừa liệm xong, bó gọn gàng bằng vải trắng như những pho tượng thạch cao. Kiên đưa tay cầm cổ chai rượu trong áo chuẩn úy Xuân rút ra, đặt nhẹ nhàng xuống cạnh lão Lang. Lúc đó Kiên không nghĩ gì. Còn người sĩ quan thì có vẻ buồn ngủ.

Đã đăng trên tạp chí Bách Khoa số 316, 01.03.1970

Nguồn: damau.org
Được bạn: Ct. Ly đưa lên
vào ngày: 26 tháng 7 năm 2010